

Miquel Àngel Pradilla Cardona

El senyor Miquel Àngel Pradilla Cardona és doctor en filologia catalana amb la tesi *Variació i canvi lingüístic en el català de transició nord-occidental/valencià* (*cum laude* per unanimitat, 1993). Des de l'any 1997 és professor titular del Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili. Actualment n'és el director. I des de l'any 2004 fa de consultor de l'assignatura dialectologia catalana a la Universitat Oberta de Catalunya.

Les línies de recerca que ha fressat la seva activitat investigadora transiten les diverses branques de la sociolingüística, amb una atenció preferent per la sociolingüística de la variació i per la sociologia del llenguatge. També ha fet incursions en el món de la toponímia (*Toponímia dels pobles valencians: Rossell*, 2002, i *Toponímia dels pobles valencians: Canet lo Roig*, Generalitat Valenciana, en premsa —els dos realitzats amb Joan Anton Verge) i de l'etnopoètica (*El joc ancestral de la paraula*, 1977, Alambor —amb José Enrique Gargallo—).

La intensa activitat investigadora que ha portat a terme es visualitza en la llarga nòmina de projectes de recerca en què ha participat: del Ministeri (1. *Identitat ètnica i processos migratoris a Catalunya: els aspectes sociolingüístics dels agrupaments ètnics a la Canonja (Tarragona)*; 2. *Aspectes sociolingüístics i psicolingüístics de les comunitats de parla i els grups lingüístics minoritzats a Espanya*; 3. *La interacció de llengües en parlants plurilingües i plurilectals a Espanya*; 4. *El tractament dels elements lexicalitzats en un diccionari bilingüe*; 5. *Models d'organització articulatòria i processos de canvi fonètic*, i 6. *L'estudi del canvi lingüístic en «temps real» en diverses comunitats de parla catalana anteriorment analitzades en «temps aparent»*); de la Generalitat Valenciana (*Atlas toponímic valencià i Atlas lingüístic de la Comunitat Valenciana*), i de la Generalitat de Catalunya (Projecte EULC-03. Anàlisi de l'Enquesta d'Usos Lingüístics de Catalunya).

Dels projectes en qüestió i de l'activitat investigadora individualitzada, n'han sorgit nombroses publicacions:

— En la sociolingüística de la variació, les aportacions més destacables fan referència a: l'anàlisi de fenòmens variables de natura fònica, segmentals i suprasedgmentals i revisió epistemològica i aportacions metodològiques. Destacaria les publicacions destinades a reforçar una comunió metodològica entre les metodologies de la sociolingüística variacionista i de la fonètica experimental (va ser l'impulsor i director, entre els anys 1990-1995, del Laboratori de Fonètica Experimental de la Universitat Rovira i Virgili).

— En la sociologia del llenguatge, han estat tres els àmbits de dedicació prioritària: 1) estudi de les dinàmiques disgregadores de la comunitat sociolingüística catalanòfona, amb una atenció especial al cas valencià; el llibre *El laberint valencià* constituiria la seva aportació més emblemàtica; 2) avaluacions territorialitzades de la vitalitat i ús de la llengua, i 3) planificació del corpus (variació *versus* estandardització). En aquest darrer apartat, ha dedicat una atenció especial al seu territori de procedència: l'àmbit de les comarques de la diòcesi de Tortosa, una zona transfronterera ubicada al bell mig del domini lingüístic. En els seus treballs ha cercat un equilibri metodològic entre dos conceptes que, mal interpretats, poden crear seriosos entrebancs en la difusió de la varietat estàndard de la llengua: la identificació de l'usuari amb el model *versus* els models formals monomòrfics.

Complementa la seva activitat docent i investigadora, amb una intensa activitat des del Grup Català de Sociolingüística, Cercle XXI i l'Institut Ramon Muntaner, entitat coordinadora de centres d'estudis dels Països Catalans. També fa de director científic d'Edicions Alambor i d'Onada Edicions.

En suma, aquestes són solament algunes de les seves importants aportacions al coneixement i a la recerca en els àmbits de què s'ocupa.

Vull destacar també la seva lleialtat al país, a la cultura i a la llengua; la defensa inequívoca de la unitat del català, i també el respecte i la consideració més elevada que em consta que li mereix l'Institut d'Estudis Catalans.

Text llegit pel senyor Joan Martí i Castell en el Ple del dia 4 d'abril de 2005